

Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет

ІСТОРІЯ ОЧИМА МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

Матеріали регіональної науково-практичної
конференції молодих вчених, аспірантів,
здобувачів, магістрантів

Випуск III

Рівне – 2008

УДК.930.1
ББК 63
I - 90

Історія очима молодих дослідників. Збірник наукових праць.
Випуск 3 / Редкол.: В.Шеретюк, Л.Галуха, П.Савчук, Р.Давидюк. –
Рівне: РДГУ, історико-соціологічний факультет, 2008. – 287 с.

Збірник містить результати наукових пошуків з актуальних
проблем української та світової історії, виголошені на регіональній
науковій конференції молодих вчених, аспірантів, здобувачів,
магістрантів 13 грудня 2006 року (Рівне, РДГУ, історико-соціологічний
факультет).

Редколегія:

Шеретюк В.М. – голова редколегії, кандидат історичних наук, доцент
Галуха Л.Ю. – заступник голови редколегії, кандидат історичних наук,
доцент
Савчук П.О. – кандидат історичних наук, професор
Давидюк Р.П. – кандидат історичних наук, доцент

Літературне редагування:

Борodinська Л.І. (розділи 1,3)
Кревська Г.А. (розділ 2)
Тимочко І.Б. (розділ 1)

Рецензенти:

Троян С.С. – доктор історичних наук, професор
Жиліюк С.І. – доктор історичних наук, професор

Рекомендовано до друку Вченою Радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол № 11, від 27.06.2008 р.)

© Історико-соціологічний факультет РДГУ
© Українське історичне товариство при
історико-соціологічному факультеті РДГУ

Нагорнюк О.М.,
здобувач кафедри
всесвітньої історії РДГУ
Науковий керівник:
доц. Гон М.М.

ДЕМОГРАФІЧНИЙ СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНИ В 1920-х-1930-х рр.

Історичний досвід та сучасні наукові дослідження свідчать про те, що буття національної групи та перспективи її розвитку передусім залежать від двох взаємозумовлених факторів: національної стратегії держави та сутнісних характеристик національності (а саме, її демографічного складу, рівня національної свідомості, соціально-економічного потенціалу тощо) [4, 27]. Чисельність, характер розселення, походження етнічної групи є однією з детермінант її статусної позиції у багатонаціональному середовищі та мають безпосередній вплив на її існування та розвиток. Відтак демографічний аналіз складу російської меншини є важливим аспектом загального дискурсу російського фактору в суспільно-політичних процесах на Волині в 1920-х-1930-х рр.

Прослідкувати основні тенденції в динаміці чисельності та розселення російського населення регіону в міжвоєнний період допомагають результати двох польських державних переписів 1921 та 1931 років.

Станом на 30 вересня 1921 р. у Волинському воєводстві проживало 9450 особи російської національності, тобто 0,65% загального населення адміністративного округу [15, 62]. Порівняно з довоєнним періодом російська присутність у цьому регіоні скоротилася майже в чотири рази. Так, згідно загальноросійського перепису 1897 р. російськомовне населення у західних повітах Волинської губернії становило 40.041 чол., або 2,5% усіх жителів [6, 25]. Зрозуміло, що така тенденція визначилася не на користь російської сторони, вона засвідчила крах колоніальної політики царського режиму.

Варто зауважити факт відносно короткотривалого проживання росіян на волинських землях, хоча поодинокі свідчення про заселення ними Волині зустрічаються починаючи з середньовіччя. Зокрема, першими російськими поселенцями були ремісники, купці. Крім представників торгівельного стану у XVI ст. розгорнули свою діяльність російські культурні діячі, втікачі-емігранти. Серед них відомі представники реформаційних течій Ф.Косой, І.Артемій та

православні І.Федоров, А.Курбський [11, 278]. У XVIII ст. на волинських теренах набуває поширення мандрівна торгівля російських старовірів (пилипонів) [5, 98]. Зауважимо, що компактні поселення старовірів зустрічалися лише у східній частині Волині і на Віленщині.

Потужна російська колонізація західноукраїнських земель розпочалася після їх включення до складу Російської імперії наприкінці XVIII ст. Поразка польських повстань 1830-1831 та 1863-1864 років XIX ст. стала каталізатором масової міграції у цей регіон російського елементу. Прагнучи прискорити політичну, економічну і культурну інтеграцію волинського краю у загальноімперський простір, царська адміністрація обрала шлях русифікації. Його ідеологічним обґрунтуванням став постулат про одвічно російський характер т.зв. південно-західного краю імперії. Звідси й завдання „органічного злиття всіх народів, що опинилися в царській імперії, в один російський народ” [5, 105]. Відповідно новоприбулі росіяни виступили речниками нового державного курсу. Вони ж мали сформувати міцну соціальну базу російського самодержавства у цьому прикордонному, стратегічно важливому регіоні, в якому на той час ще домінували польські впливи. Контингент російських поселенців складали в першу чергу військові, чиновництво, дворянство, пізніше до них долучилися селянський і робітничий прошарок [2, 31, 6, 23-24].

Військові події 1914-1921 рр., що безпосередньо розгорталися на волинській землі, поклали край внутрішній міграції російського населення, а масова евакуація 1915 р. (до 1 вересня примусово вивезено 250 тис. чол.) [9, 65] зумовила суттєве зменшення російської групи на Волині, що й зафіксував польський перепис 1921 р. – 9450 чол.

Звісно, російська меншина не погоджувалася із такою статистикою, називаючи її заниженою та упередженою, згідно якої „росіян у Польщі майже не виявлено” [3, ф.30, оп.20, спр. 935, арк. 228]. Недосконалість організації перепису, фальсифікацію та маніпулювання його результатами польській владі закидали не лише росіяни, а й інші нації, особливо українці. „Чинники, яким залежало на нехтуванні меншостевого питання, оперували зменшеними цифрами, чинники ж, які обстоювали інтереси меншостевого населення, оперували різними цифрами і тим давали можливість критично відноситися до їхніх висновків”, – нотував один з місцевих часописів [1].

Варто наголосити, що для влади значний відсоток польського населення на етнічно непольських землях мав слугувати вагомим аргументом перед європейськими державами у справі демаркації державних кордонів (проблема Вільно, статусу Східної Галичини, населення якої бойкотувало перепис) Польщі. Окрім численних

зловживань польських урядовців, які бувало відмовлялися визнавати респондентів неполяками, „оскільки вони живуть у Польщі” [3, ф.30, оп.20, спр. 935, арк. 228], підстави для маніпуляції статистичними даними подавали самі опитувані. Керуючись різними мотивами (побоювання виселення, ототожнення понять національності та підданства тощо), вони свідомо неправдиво визначали свою національність і, як правило, поповнювали категорію православних поляків. Як результат, серед неприродно високого показника – 62.425 поляків православного віросповідання – було чимало росіян, як і чехів, українців Волині [6, 127]. На тенденційність першого польського рескрипту звернув увагу польський дослідник В.Менджецький, який вбачає між реальними та статистичними даними різницю у 30% [14, 68].

Статистику перепису 1921 р. не можна абсолютизувати із врахуванням того, що потужні міграційні процеси, які охопили повоєнний європейський простір, тривали й надалі. Потoki емігрантів, репатріантів, біженців суттєво коригували демографічну картину Польщі після 30 вересня. Встановлення радянської влади в Росії, поразка у громадянській війні „білого руху” та інші негаразди породжували інтенсивні міграції росіян. Показовим є факт, що станом на 1921 р. у Польщі перебувало близько 85 тис. російських емігрантів, з них 42.500 чоловіків, 25.5000 жінок, 17.000 дітей [16, 17], що свідчить про вимушений, переважно політичний характер міграції. Згодом значна їх частина виїхала до Югославії, Франції, Сербії, Болгарії, де склалися потужні центри російської „білої” еміграції. Ті, хто залишився разом з місцевими росіянами склали російську діаспору в Польщі.

І надалі тривав процес повернення примусово евакуйованого у 1915 р. місцевого населення. Лише за рахунок репатріантів у період з червня по грудень 1921 р. населення Волинського воєводства збільшилося на 46.344 особи, тобто на 3,1%. Репатріація росіян припала переважно на 1918-1919 рр. Тоді реєстраційні пункти на східному кордоні зафіксували повернення близько 100 тис. (реальні цифри були значно нижчими) представників цієї національності [16, 39-40].

Російська спільнота на Волині у перше повоєнне десятиліття презентувала найвище відсоткове зростання – 150, 43% [6, 150]. Проте це суттєвим чином не вплинуло на формування етнодемографічного „обличчя” Волині, вони й надалі залишалися малочисельною етнічною групою. Відповідно до результатів другого державного перепису від 9 грудня 1931 р., у Польщі було зафіксовано 138.713 російськомовного населення, або 0,4%. На Волині цей показник становив відповідно 23.387 чол. (1,1%) [19, 51, 13, 28-29].

Треба зауважити, що у 1921 р. ідентичність визначалася національною приналежністю респондента, а десятиріччя перегадом вона виводилася з його рідної мови, „якою він традиційно мислить і спілкується”. Спроби штучно скоротити кількість українців і білорусів шляхом виокремлення у переписних листах української та русинської, білоруської і „тутейшої” мови переслідували політичні цілі.

Значимо, що перепис 1931 р. мав політичний підтекст для багатьох його учасників. Зокрема, національні меншини вбачали у ньому засіб самоствердження на етнополітичній карті держави. В російській інтерпретації результати перепису мали засвідчити існування у Польщі потужної російської діаспори, чисельність якої сягала не менше 1 млн. чол. [3, ф.30, оп.20, спр. 935, арк. 230]. Визначаючи таку кількість, російські представники посилалися на правомірність ототожнення етнонімів „російський”, „русинський”, „руський” і його варіації – „руский”. Зокрема, у 1931 р. (напередодні рескрипту) варшавський з’їзд російських організацій ухвалив резолюцію про те, що поняття „руський” і „російський” є ідентичними і відповідно означають одну народність – російську [7, 1931. – № 41.– С. 2]. Таке тлумачення етнонімів відповідало загальній ідеології російської політичної еліти, яка й надалі сповідувала етнокультурну єдність великоросів, українців та білорусів. Таким чином, росіяни посягали на право етнічної ідентичності українців, що є першорядним чинником для виокремлення національної групи.

Закономірною реакцією на шовіністичні випадки росіян стала боротьба з ними з боку українців. Тим паче, що у переписних аркушах українська та руська мови подавалися паралельно. Відтак українські газети рясніли закликами на кшталт „Всі знаємо: моя матірня (рідна) мова є українська” [7, 1931. – № 45. – С. 2] чи „Українці мають святий обов’язок подавати українську мову як свою батьківську” [8, 1931. – № 122. – С. 2].

Офіційно останню крапку у цій суперечці поставило Міністерство внутрішніх справ Польщі (однак лише у 1936 р.) розтлумачивши, що етноніми „руський – русинський” тотожні українцям [12, 1936. – № 6. – С. 200]. Натомість, протест російських та москвофільських організацій Галичини – Російської селянської організації, Руського рільничого союзу, Ревізійного союзу руських кооперативів – засвідчив, що у реальному житті на остаточне вирішення цього питання марно сподіватися [12, 1936. – № 7-8. – С. 262].

Таким чином, результати перепису 1931 р. не підтвердили політичні розрахунки російських провідників.

Характер розселення росіян може кваліфікуватися таким, що мав особливості. На Волині найбільш заселеними росіянами повітами були:

Рівненський (4093 чол.), Луцький (3909 чол.), Ковельський (3120 чол.), Сарненський (2765 чол.), Дубенський (2751), Здолбунівський (2405) повіти. Більшість росіян краю компактно (близько 13 тис.) проживали переважно у містах, в т.ч. у Рівному (2792 чол.), Луцьку (2284 чол.), Ковелі (1954 чол.), Здолбунові (1867 чол.), Дубно (1286 чол.). У сільській місцевості російська община мала значне представництво лише у Сарненському (1788 чол.), Луцькому (1523 чол.), Дубенському (1465 чол.) та Рівненському (1229 чол.) повітах [13, 28-29].

Таким чином, можна констатувати, що високий рівень урбанізованості визначали особливості соціальної структури російського населення, а дисперсне розселення та малочисельність російської общини на Волині у 20-30-х рр. ХХ ст. об'єктивно зумовлювали її політичну маргінальність, впливали на специфіку буття у інонаціональному середовищі.

Джерела та література:

1. Віросповідний та національний склад населення північно-західних земель Польщі // Церква і нарід. – 1936. – № 16. – С. 471-472.
2. Вольнский земский календарь текущей сельскохозяйственной статистики. – Житомир, 1914.
3. Державний архів Рівненської області (ДАРО).
4. Євтух В. До проблеми визначення поняття „етнічна меншина” // Етнічні меншини Центральної та Східної Європи: корпоративний аналіз становища та перспектив розвитку. – К., 1994.
5. Левкович І. Нарис історії Волинської землі (до 1914 р.). – Вінніпег, 1953.
6. Макарчук С. Этносоциальное развитие и национальные отношения на западноукраинских землях в период империализма. – Львов, 1983.
7. Народна справа. – 1931. – № 41.
8. Новий час. – 1931. – № 122.
9. Оксенюк Р. Нариси історії Волині: Соціально-економічний розвиток, революційний та національно-визвольний рух трудящих (1861-1939). – Львів, 1970.
10. Ротшильд Дж. Центрально-Східна Європа між двома світовими війнами / Пер. з англ. В. Канаша. – К., 2001.
11. Смялко Б., Надольська В. Російська меншина на Волині // Минуле і сучасне Волині: О.Цинкаловський і край. Матеріали ІХ наукової історичної краєзнавчої міжнародної конференції 20-23 січня 1998 р. – Луцьк, 1998.
12. Церква і нарід. – 1936. – № 6.
13. Drugi powszechny spis Rzeczpospolitey Polskiej z dnia 9.12.1931 r. Wojewodstwo Wolynskie. – Warszawa, 1938.
14. Mendzecki W. Wojewodstwo Wolynskie 1921 – 1939. Elementy przemian cywilizacyjnych, społecznych i politycznych. – Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdansk, 1988.
15. Pierwszy powszechny spis Rzeczpospolitey Polskiej z dnia 30.09. 1921 r. – Warszawa, 1926.
16. Weinfeld I. Rocznik Polski. Tablice statystyczne. – Warszawa, 1922.

УДК: 94: 339.984(477.8)„1918/1939”

Долганов П.С.,
викладач кафедри
міжнародних відносин і
країнознавства РІС КСУ.
Науковий керівник:
проф. Гон М.М.

„МІЩАНСЬКЕ БРАТСТВО” – АРТИКУЛЯТОР ІДЕЇ ЗМІН СОЦІАЛЬНИХ РОЛЕЙ СУБ’ЄКТІВ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ

Поразка революції 1917-1920 рр. призводить до того, що проблема української державності залишається невирішеною. Стабілізація політичної обстановки ставить перед українською нацією завдання вироблення легальних методів боротьби за реалізацію національного ідеалу. Тлумачення економічної діяльності як засобу національної консолідації та самопосилання стає однією зі сфер його втілення. Впровадження національної ідеї в економічний рух українців найчастіше приписується кооперації, тоді як їхні ініціативи у сфері індивідуальної приватної ініціативи, не ставши такими масовими та успішними, як кооперативний рух, часто залишаються поза увагою. Якщо врахувати, що вперше самоорганізація українців на ідеології економічного націоналізму в міжвоєнний період відбулася саме у даному середовищі, то проблема дослідження процесу становлення і розвитку національної економічної ідеї та її практичного втілення українськими купцями і промисловцями є дуже актуальною. Завданням статті є висвітлення процесу самоорганізації українського міського населення на західноукраїнських землях у 1922-1923 рр. навколо „Міщанського Братства”, характеристика його національної економічної ідеології та спроб її практичного втілення.

Модернізаційні процеси в „Новій” Європі роблять основним критерієм оцінки могутності нації її економічну силу. Динамічний прогрес у даній сфері більшості країн Західної і Центральної Європи виводить на перший план в її політичному житті бізнес-еліту. Остання стає основою могутності держави. На фоні цих процесів селянський характер української нації породив в її середовищі імператив до економічного оновлення: „від знесення панщини в минулому столітті, датується початок... економічної діяльності на області вузшої нашої вітчизни. В результаті, добутки за сей час досягнені, зовсім не пропорціональними до розвою інших народів бувшої Австрії, як Чехів,

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ	3
Мирончук М. ЗАХІДНИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО.....	3
Прокопчук С. БЕРЕСТЕЦЬКА БИТВА 1651 р. У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЛІТОПИСІ XVII-XVIII ст.....	8
Парфенюк В. ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА У МІФАХ ТА ФАКТАХ.....	14
Мельник І. СОЮЗ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ТА ЙОГО БОРОТЬБА ЗА ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.....	22
Копищик А. ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН: СУЧАСНА ВІТЧИЗНЯНА ІСТОРІОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ.....	28
Кукурудза А.Р. ІДЕЙНО-НАЦІОНАЛЬНА СУТНІСТЬ АВТОКЕФАЛІЇ УАПЦ.....	32
Рачок В. УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ВОЛИНІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД.....	39
Фалат О. ПОЛІТИКА ПОЛЬСЬКОЇ ВЛАДИ ЩОДО УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ НА ВОЛИНІ У 30-Х РОКАХ ХХ СТОЛІТТЯ.....	47
Самсонюк Т.М. ДІЯЛЬНІСТЬ КАРАЛЬНО-РЕПРЕСИВНИХ ОРГАНІВ У ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ 1939-1941 РР.: РАДЯНСЬКА ТА ПОСТРАДЯНСЬКА ІСТОРІОГРАФІЯ.....	53
Кратюк І.Б. „ДОПОМІЖНА УКРАЇНСЬКА ПОЛІЦІЯ” ЯК СУБ’ЄКТ ГОЛОКОСТУ.....	63
Михальчук Р. ЖОВТЕНЬ 1942-ГО: ТРАГЕДІЯ МІЗОЦЬКИХ ЄВРЕЇВ.....	68
Писцьо В. СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ОСТАРБАЙТЕРІВ У РОКИ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ.....	78
Карпухіна Т.О. ХОЛІМСЬКО-ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ, ЇЇ ПЕРЕДУМОВИ, ПЕРЕБІГ, НАСЛІДКИ.....	85

Вертелецька Н.В. ОСОБЛИВОСТІ „РАДЯНІЗАЦІЇ” НА РІВНЕНЩИНІ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.....	91
Бондарчук-Саввон Н.С. МІСТО ІЗЯСЛАВ У ЕТНОНІМАХ ТА ТОПОНІМАХ.....	96
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ	103
Калитюк О.О. СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ТА ПРАВОВІ ОСНОВИ ХЕТТСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	103
Петлюк І.В. БОСНІЙСЬКІ СЛОВ’ЯНИ-МУСУЛЬМАНИ: ТРАНСФОРМАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОСВІДОМОСТІ (XV – поч. ХХ ст.).....	109
Давидчук С.Ю. ІНКОРПОРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕЛІТИ В РОСІЙСЬКЕ ДВОРЯНСЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ У XVIII ст.....	117
Кедрук О.П. „ОСВІЧЕНИЙ АБСОЛЮТИЗМ”: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА.....	124
Шмид О.П. ЧЕСЬКА АГРАРНА КОЛОНІЗАЦІЯ ВОЛИНІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ ст.....	129
Івчик Н.С. ТЕНДЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ ЩОДО НІМЦІВ ВОЛИНІ У ХІХ ст.....	136
Нагорнюк О.М. ДЕМОГРАФІЧНИЙ СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНІ В 1920-х -1930 рр.....	145
Долганов П.С. МІЩАНСЬКЕ БРАТСТВО – АРТИКУЛЯТОР ІДЕЇ ЗМІН СОЦІАЛЬНИХ РОЛЕЙ СУБ’ЄКТІВ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ.....	150
Бунечко С.М. НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ КРЕДИТУВАННЯ ТОРГОВЦІВ У ПОЛЬЩІ (1930-ті РОКИ).....	156
Сухий П.В. КОЗАЧІ ФОРМУВАННЯ У ВЕРМАХТІ ТА СС.....	163
Галуза В.П. УКРАЇНСЬКА „ЦІНА” ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ТА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНАХ – ТАЄМНИЦЯ ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ?.....	171
Федюкевич О.В. ПАРТІЙНО-ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ: ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРАВЛЯЧИХ СИЛ.....	178

Козлюк Р.В. СЕРЕДНЯ АЗІЯ І КАВКАЗ: МІЖ РОСІЄЮ І США.....	184
Іванченко О.В. ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ.....	188
Коломис Р.В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ.....	193
Желізняк В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ФЕНОМЕН: ВИТОКИ І СТАНОВЛЕННЯ.....	203
ДУХОВНО-КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ.....	206
Ісічук Т.С. ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ КИЇВСЬКОЇ РУСИ.....	206
Бородинська Л.І. ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН В УМОВАХ ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ.....	212
Єфимець А.К. НА ДДНІПРЯНСЬКІ ЕМІГРАНТИ У КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНИ (1921-1939).....	217
Пивоварчук Н.М. МІЖВОЄННА ПРАГА – РОСІЙСЬКИЙ ОКСФОРД.....	222
Олексій Заворотній БЕРЕСТЕЦЬКА СІЧА. ДРАМА.....	226
ЗМІСТ.....	285

Наукове видання

Історія очима молодих дослідників

*Збірник матеріалів регіональної наукової конференції
молодих вчених, аспірантів, здобувачів, магістрантів*

Випуск 3

Відповідальні за випуск: **Шеретюк В.М.** – кандидат історичних наук,
доцент, декан історико-соціологічного
факультету РДГУ
Галуха Л.Ю. – кандидат історичних наук,
доцент, заступник декана історико-
соціологічного факультету РДГУ

Комп'ютерна верстка: *Бородинська Л.І., Самсонюк В.Б., Третяк О.Ю.*
Комп'ютерний макет: *Третяк О.Ю.*

Позиція редколегії може не збігатися з думками авторів
Відповідальність за наукову точність і грамотність матеріалів несуть
автори та їх наукові керівники

Підписано до друку 15.07.2008 р. Формат 60x84 1/16.
Гарнітура Times New Roman. Папір офсетний.
Друк ізографічний. Умовин. друк. арк. 15,2.
Наклад 100 прим. Зам. №55/1.

Адреса редакції: кафедра політичних наук, Рівненський державний гуманітарний
університет, вул. Остафова, 29, м. Рівне, 33027.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
редакційно-видавничого відділу
Рівненського державного гуманітарного університету